zoo'n kostbaren armband gehad. Toen ze trouwden, had hij gezegd, dat ze nog te jong was om diamanten te dragen en sindsdien had hij ze haar ook nooit geschonken. „Hoe kom je hieraan?" vroeg hij, van den armband naar haar kijkend.

„Het is van mij.... Geef hem terug...."

„Wie gaf je dien armband?"

„Wat bedoel je.... Jack, geef hem me terug."

Ze zag doodsbleek en de oogen van haar man, die zoo veel uitdrukkingen in het Gerechtshof al ontleed hadden, zagen, dat er angst in haar blik was.... een ontzettende angst.

„Antwoord me," klonk het streng.

„O...." stotterde het vrouwtje, „.... tante Lucy heeft hem me met m'n verjaardag gestuurd.... Ik heb vergeten om het je te vertellen."

„Dacht je nu heusch, dat je mij zóó kon voorliegen?" Hij omvatte haar polsen in een ijzeren greep en zijn gezicht kwam heel dicht bij het hare. Hij voelde, hoe ze beefde. „Zeg me den naam van den man, die je dit gaf."

Ze trachtte zich los te wringen. „Ik verkies niet op zoo'n manier toegesproken te worden, Jack."

Als ze haar man in de twee jaar van hun huwelijk eenigszins bestudeerd had, had ze moeten weten, dat hij nù bijna het bovenmenschelijke deed om zich in te houden.

„Je zult deze kamer niet uitgaan, vóór je me verteld hebt, wie je dit gaf....

DE VIERJAARLIJKSCHE TE ROTTERDAM.

Wij reproduceeren op deze pagina een vijftal der fraaiste inzendingen, geëxposeerd op de „Vierjaarlijksche" te Rotterdam. Hierboven: Huib Luns: „Herfst".

haar huis gestuurd.... Maar op dit moment, staande tegenover zijn jonge vrouw, was er geen greintje medelijden in hem.

„Je stàl het...." zei hij, ieder woord pijnlijk-langzaam uitsprekend... „Dus je bent niet alleen een speelster, maar je bent er nog een dievegge bij. Heb je me soms nog meer te vertellen?"

„Ja," klonk het antwoord, en er kwam een bijna-woeste uitdrukking in de groote oogen. „Jij wilde me niet meer helpen, maar andere mannen wèl. Er waren er drie, die vanavond mijn schuld wilden betalen — want ik verloor heel veel... En majoor Day kwam ook weer en bood me hetzelfde aan.... Bijna nam ik het van hem aan, maar toch deed ik het niet, omdat ik wist, dat jij dat nooit goed zou vinden.... Ik weigerde... en toen.... toen... zag ik den armband en.... en.... ik moest dus stelen óf het geld van een anderen man accepteeren... En toen stal ik liever..."

Hij keek haar aan, naar de zachte rose tint op de nog bijna kinderlijk-ronde wangen, den half-geopenden, vochtig-rooden mond, waartusschen de witte tandjes schitterden.... het verwarde krullende haar.... De uitdrukking in zijn oogen werd iets zachter.... „En vind jij het eervol, jezelf in zoo'n positie te hebben gebracht, dat stelen nog de beste oplossing lijkt?"

„Eervol?.... Ik weet het niet.... Het is nu eenmaal mode om te spelen... Iedereen doet het.

Ferd. G. D. Oldewelt: „Zigeunermeisje".

Begrijp je me?" In Jack's stem was de „metaalklank", zooals die op het Gerechtshof genoemd werd. Het vrouwtje werd zoo bleek, dat hij bang was, dat ze bezwijmen zou en hij liet haar los. Ze viel weer terug in den stoel bij den haard en verborg haar gezicht. Plotseling begon ze te snikken, woest, wanhopig-hartstochtelijk, zooals een kind kan doen. „O, o, ik wou dat ik dood was... Ik wou, dat ik dood was," klonk het gesmoord.

Hij trok de handen van haar gezicht weg en keek haar recht in de oogen. „Gwennie, nu voor het laatst.... van wien heb je dien armband?"

„Oh.... houd toch op.... schei toch uit.... Ik zal het je vertellen. Kijk me niet zóó aan, Jack." Ze haalde een oogenblik heel diep adem en toen kwam het antwoord:... „Niemand heeft hem mij gegeven.... ik heb hem weggenomen."

„Weggenomen?"

Bijna uitdagend klonk het toen: „Ik heb hem gestolen.... hoor je, gestolen."

Hij voelde hoe het koude zweet hem uitbrak. „Ben je krankzinnig, of zit je me wéér voor te liegen?" vroeg hij.

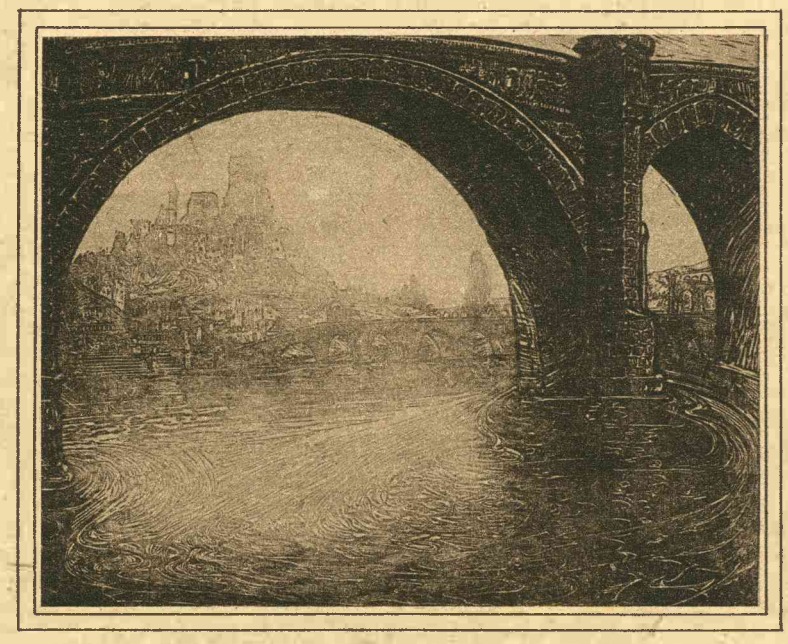
„O, dat kan wel," riep ze uit.... „Misschien ben ik wel gek... 't kan me niet schelen... Ik moest geld hebben en jij hadt gezegd, dat je me geen cent meer zou geven.

Toen ik mijn mantel aantrok in de kleedkamer zag ik den armband op den grond liggen. Er waren ongeveer twintig gasten dien avond in de kamer geweest.... Ik weet dus niet van wie de band was... En niemand wist misschien dat hij juist daar gevonden was.... hij kon toch even goed ergens anders verloren zijn. En.... (de jonge stem stokte) het was heusch niet mijn bedoeling om den armband op te nemen.... maar ik deed het toch. Ik kón het niet helpen.... o, ik kón het niet helpen...." De laatste woorden klonken als een wanhoopskreet....

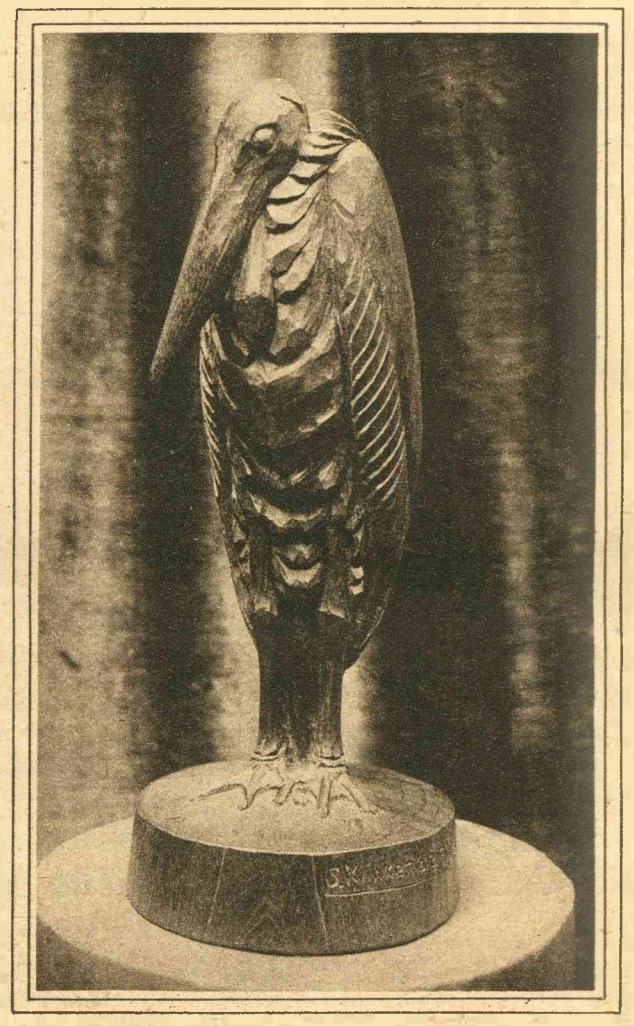
Haar man had dienzelfden angstkreet 's morgens op het Gerechtshof gehoord, maar toen uit den mond van een tenger, bijna-uitgehongerd meisje.... Hij had gepleit voor dat kind met al de kracht die er in hem was en hij had haar gered.... Later had hij een politieagent met wat geld naar

Toon Dupuis: „Precieuse". (Marmer).

J. G. Veldheer: „De Brug". (Houtsnede).

S. Klinkenberg: „Maraboe". (Mahoniehout).

Ze zouden me niet meer aankijken, als ik niet meedeed.... En ik schijn het heelemaal niet te kennen, want ik verlies altijd. Mijn hoofd doet er soms zoo'n pijn bij en als ze allemaal zitten te rooken, word ik zoo duizelig.... Als ik den armband had kunnen verkoopen, had ik de schuld kunnen betalen en ik geloof niet, Jack, dat ik ooit weer gespeeld zou hebben."

Toen antwoordde hij ruw: „Gekkin, had je dien armband willen verkoopen? Begrijp je dan niet, dat je dat kostbare ding geen honderd mijlen in den omtrek kwijt had kunnen raken, zonder dat alles bekend zou zijn." Hij zweeg een oogenblik. „Ik geloof, dat het spel alle begrip van eer doodt! Tenminste, ik wéét, dat dit het geval is bij mannen. Maar ik had nooit kunnen vermoeden, dat deze phase ooit bij mijn vrouw zou intreden." Bij de laatste woorden deed hij den armband in zijn zak. „Ik zal dit voorwerp terugbrengen bij mevrouw Martin.... en ik zal haar vertellen, dat mijn vrouw het stal en ook de reden waarom bekend maken."

„O, Jack.... o.... doe dat niet.... Dood me liever als dat je dat zou doen.... Ik zou me zoo vreeselijk schamen...."

Ze drukte zich angstig tegen hem aan en trachtte de armen om hem heen te slaan. Hij weerde haar af en zijn stem was ijskoud.

(Zie vervolg op pag. 10)